

"Da bi krenuo naprijed, moraš znati kada popustiti."

Svaki roditelj zna kako je pasti. Ispričati se, početi ispočetka, pokušati ponovno. Enrique nije tražio školu za to, ali ju je pronašao na blatnjavom ragbi terenu.

13.03.2026.

Uvijek kažem da ragbi ne počinje zviždukom. Počinje puno ranije: kada dijete užurbano veže kopačke

jer kasni na trening, kada majka pere blatnjave dresove bez prigovora - ili gotovo bez prigovora - ili kada otac, nakon dugog radnog dana, ide ravno na teren trenirati "svoje dečke".

Ragbi je težak sport, da. Ali prije svega, to je škola ljudskih vrlina. I zato ga volim za djecu i tinejdžere. Jer ovdje ne uče samo hvatati se u koštac s problemima: uče živjeti.

Da bi krenuo naprijed, moraš se vratiti.

Kad nekome tko nije upoznat s ragbijem objašnjavam, uvijek postoji jedno pravilo koje im privuče pažnju: lopta se može dodati samo unatrag. Ako je bacite naprijed, to je prekršaj. Tim gubi posjed. Jedini način da se stekne prednost jest vjerovati osobi pored sebe. Popustiti. Ispustiti loptu. A onda tim napreduje zajedno.

Kao otac, kao trener, to pravilo mi mnogo govori: ponekad napredovanje znači popuštanje, povjerenje u druge, ne pokušavati ići sam. I da se trud isplati čak i ako rezultati zahtijevaju vrijeme. Sveti Josemaría to je opisao ovako:

"Isposnička borba nije nešto negativno i stoga gnusno, već radosno potvrđivanje. To je jedan sport.

Pravi sportaš se ne bori da bi samo jednu pobjedu odnio, i to u prvom pokušaju. Priprema se, dugo trenira, s povjerenjem i ozbiljnošću: iskuša jednom, i drugi put, i ako na početku nema uspjeha, nastoji sa svom upornošću, sve dok ne svlada prepreku." (Kovačnica, 169)

Ne svađaš se sa sucem

U ragbiju se sudac poštuje. Nema rasprave. I to je, u svijetu u kojem se

o svemu raspravlja, nevjerojatno poučno. Dečki se u početku, naravno, s tim bore. Neki me gledaju kao da govore:

"Treneru, ali on je pogriješio..."

I u tome leži pouka: prihvati to, šuti i nastavi igrati.

To poštovanje se zatim prenosi u dom gotovo bez da to i shvaćamo. Našim očevima, našim majkama, našim učiteljima. Ljudske vrline temelj su nadnaravnih, a ragbi ih potiče mnoge: poštovanje, trud, žrtvu.

Ima dana kada pada kiša, hladno je i kauč vrišti glasnije od treninga. Unatoč tome, idemo. I dijete uči da nije sve u životu ugodno. Isti duh pokušavam živjeti kao otac: ustajanje na vrijeme, ispunjavanje svojih obveza, strpljivo slušanje kod kuće čak i kada sam umoran. Iskorištavanje svakog dana na

najbolji mogući način, dobro obavljanje onoga što treba, s ljubavlju i dosljednošću.

Padanje i ustajanje

Postoji lekcija koju uvijek objašnjavam djeci koju treniram: u ragbiju padaš. Često. I ustaješ. Ponekad s modricom, ponekad prekriven blatom. Ali nitko ne ostaje dolje.

Koliko često se ista stvar događa kod kuće: ima pogrešaka, svađa, loših dana. I koliko često se moramo ispričati, početi ispočetka i ponovno se nasmiješiti?

Papa Lav XIV., u svom pismu *Život u izobilju*, objašnjava da trening duše i tijela uvijek teži istom cilju. Učiti dijete da ustane sa zemlje ujedno ga uči i da ne odustaje pred životom. I često, dok ih učim, i ja učim.

Najvažnija pobjeda

Treniranje djece i tinejdžera nije samo podučavanje tehnici. Radi se o tome da ih vodimo, ispravljamo s ljubavlju, izazivamo ih bez ponižavanja i vjerujemo u njih čak i kada griješe. I to mi je uvelike pomoglo da potpunije živim svoj poziv oca.

U Opusu Dei naučio sam da nas Bog čeka u svakodnevnom životu: u dobro obavljenom poslu, u ljubaznosti, u služenju drugima. Otkrio sam Ga među ragbi loptama, razgovorima u svlačionici i utakmicama izgubljenim s dostojanstvom.

Na kraju, ragbi me naučio istome što i očinstvo: da ne napreduješ sam, da se uvijek moraš dići i da je odgoj dobrih ljudi uvijek najveća pobjeda.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/da-bi-krenuo-naprijed-
moras-znati-kada-popustiti/](https://opusdei.org/hr-hr/article/da-bi-krenuo-naprijed-moras-znati-kada-popustiti/)
(20.03.2026.)